

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 797/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti LAUGOFRUIT, spol. s r. o. v likvidácii, Štefánikova 19, Trenčín, zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Miklóssym, Hlavná 1221, Vrábľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 298/2012 z 27. februára 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti LAUGOFRUIT, spol. s r. o. v likvidácii, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti LAUGOFRUIT, spol. s r. o. v likvidácii, Štefánikova 19, Trenčín (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. Petrom

Miklóssym, Hlavná 1221, Vráble, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 298/2012 z 27. februára 2014.

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka sa v procesnom postavení žalobkyne žalobou z 2. októbra 2007 v konaní vedenom Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná 1“), [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný 2), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná 3“, spolu ďalej len „žalovaní“), určenia podielového spoluvlastníctva v podiele 1098/7500 k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ], ako pozemok parc. č. [REDAKOVANÉ], zastavané plochy a nádvoría, pozemok parc. č. [REDAKOVANÉ], zastavané plochy a nádvoría, pozemok parc. č. [REDAKOVANÉ], zastavané plochy a nádvoría a rodinný dom súpisné číslo [REDAKOVANÉ] postavený na parcele [REDAKOVANÉ]. Ďalej sa domáhala určenia spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ], ako pozemok parc. č. [REDAKOVANÉ], zastavané plochy a nádvoría, pozemok parc. č. [REDAKOVANÉ], zastavané plochy a nádvoría a rodinný dom súpisné číslo [REDAKOVANÉ] na parcele [REDAKOVANÉ], a to v rovnakom podiele 1098/7500 (ďalej len „nehuteľnosti“). Sťažovateľka svoje spoluvlastníctvo odvodzovala od právneho titulu nadobudnutia vyplývajúceho zo skoršieho rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 1069/2001 z 24. mája 2006 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 65/2007 z 19. júna 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. júla 2007. Sťažovateľka v žalobe poukazovala na skutočnosť, že príslušný katastrálny úrad jej odmietol zapísať spoluvlastníctvo k označeným nehnuteľnostiam z dôvodu, že medzičasom došlo k odpredaju uvedených nehnuteľností v prospech žalovaných 2 a 3 a k zmene prečíslovania pozemkov na základe nového geometrického plánu.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 19 C 209/2007 z 24. marca 2011 žalobu sťažovateľky o určenie podielového spoluvlastníctva zamietol. Proti označenému rozsudku okresného

súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 87/2011 z 31. januára 2012 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu z 31. januára 2012 podala sťažovateľka dovolanie z dôvodov podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), namietajúc, že *„tým, že súdy sa v terajšom konaní čiastočným odstúpením od kúpnej zmluvy a jeho právnym následkom vôbec nezaoberali, v konečnom dôsledku práve v terajšom konaní o určenie vlastníckeho práva bol sťažovateľovi prístup k súdu znemožnený, a to práve v tom zmysle, že o ním uplatnenom nároku súd meritórne nekonal a rozhodnutia, ktoré sú výsledkom tohto súdneho konania pre sťažovateľa predstavujú denegatio iuris, resp. denegatio iustitiae (odmietnutie práva, resp. odmietnutie spravodlivosti), úplné odňatie možnosti konať pred súdom, resp. možnosti realizácie základného práva na súdnu ochranu.“*.

Najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 298/2012 z 27. februára 2014 rozhodol tak, že dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako neprípustné.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že *„právnym základom žaloby o určenie vlastníckeho práva, resp. právnym titulom, od ktorého sťažovateľ odvodzoval svoje spoluvlastníctvo sporných nehnuteľností v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19 C/209/2007 a na Krajskom súde Trenčín pod sp. zn. 6 Co/87/2011, je jeho odstúpenie od kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, ktoré odstúpenie je platné v čiastočnom rozsahu zodpovedajúcom na jednej strane nezaplatenej časti kúpnej ceny a na strane druhej určitému ideálnemu spoluvlastníckemu podielu.*

Ohľadom predmetného odstúpenia od kúpnej zmluvy boli na súde vedené dva už spomenuté predchádzajúce súdne spory.

Prvým súdnym sporom bol spor vedený v prvom stupni na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12 C/657/98 a v odvolacom konaní na Krajskom súde Bratislava pod sp. zn. 32 Co/233/97, ktorého predmetom bolo určenie, že kúpna zmluva bola v dôsledku

odstúpenia zrušená v celom rozsahu. V tomto konaní bola žaloba zamietnutá na základe právneho názoru dovolacieho súdu. Zároveň však v rámci tohto prvého súdneho sporu bol súdom konajúcim o mimoriadnom dovolaní vyslovený právny názor, že vzniklo právo na čiastočné odstúpenie od zmluvy a takéto čiastočné odstúpenie od zmluvy umožňovali vzájomné plnenia účastníkov konania (rozsudok NS SR sp. zn. M Cdo/10/99 zo dňa 31. 10. 2001).

Druhým súdnym sporom bol spor vedený v prvom stupni na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12 C/1069/2001 a v odvolacom konaní na Krajskom súde Trenčín pod sp. zn. 17 Co/65/2007, ktorého predmetom bolo určenie, že kúpna zmluva bola v dôsledku čiastočného odstúpenia zrušená v čiastočnom rozsahu. V tomto konaní najskôr súd prvého stupňa a odvolací súd žalobe vyhovel a dovolací súd dovolanie protistrany odmietol. Až následne na základe právneho názoru Ústavného súdu SR vysloveného v náleze sp. zn. II. ÚS 19/09-55 zo dňa 02. 04. 2009 boli pôvodné rozhodnutia zrušené a konanie bolo zastavené pre prekážku *res iudicata*, ktorú má predstavovať rozhodnutie v prvom súdnom spore.

Aj v nasledujúcom konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19 C/209/2007 a na Krajskom súde Trenčín pod sp. zn. 6 Co/87/2011, tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd zamietnutie žaloby opreli o právny názor ÚS SR, resp. o to, že v jeho dôsledku bolo konanie o určenie čiastočného zrušenia kúpnej zmluvy zastavené.

Toto je však zásadne nesprávny právny názor, pričom sa jedná o právny názor vo vzťahu k podstatnej skutočnosti mimoriadne dôležitej pre posúdenie veci. V dôsledku použitia tohto nesprávneho právneho názoru bol sťažovateľ vylúčený nielen z realizácie svojich procesných práv, keď v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19 C/209/2007 a na Krajskom súde Trenčín pod sp. zn. 6 Co/87/2011 boli odmietnuté jeho relevantné a z hľadiska posúdenia uplatneného hmotno-právneho nároku podstatné návrhy na doplnenie dokazovania a súdy sa len pre tento nesprávny názor vôbec nezaoberali meritom veci z hľadiska hmotného práva. “.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo/298/2012 uznesením zo dňa 27. 02. 2014 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné práva zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň porušil princíp právnej istoty ako jeden z princípov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo/298/2012 zo dňa 27. 02. 2014 zrušuje a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané nikým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Takýmto predpisom je vo veci sťažovateľky Občiansky súdny poriadok.

Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravuje § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu sa v § 237 OSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až písm. g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná

právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označeným základným právam sťažovateľa v súlade s ústavno-procesnými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 298/2012 z 27. februára 2014, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky podľa § 243c ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia najprv citoval podstatné časti rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, pričom v tejto súvislosti najmä uviedol:

„Okresný súd Trenčín rozsudkom z 24. marca 2011 č. k. 19 C 209/2007-246 tento návrh navrhovateľa zamietol. V odôvodnení poukázal na priebeh a výsledky konaní vedených na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12 C 728/1995 a 12 C 1069/2001, na Najvyššom súde Slovenskej republiky... pod sp. zn. 1 Cdo 185/1996, MCdo 10/1999 a 4 Cdo 155/2009 a na Ústavnom súde Slovenskej republiky... pod sp. zn. II. ÚS 19/09

a konštatoval, že nehnuteľnosti vedené na LV č. ■■■ sú v čase jeho rozhodovania v katastri nehnuteľností zapísané ako vlastníctvo odporkyne 1/ a nehnuteľnosti vedené na LV č. ■■■ sú evidované ako vlastníctvo odporcov 2/ a 3/. Tieto údaje sú hodnoverné pokiaľ, pokiaľ sa nepreukáže opak (§ 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností). Navrhovateľ tvrdil, že je spoluvlastníkom týchto nehnuteľností, preto bolo na ňom, aby svoje skutkové tvrdenia preukázal. Navrhovateľ ale svoje spoluvlastnícke práva vyvodzoval iba z rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 12 C 1069/2001, ktorý bol medzičasom zrušený rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 155/2009. Iný titul nadobudnutia spoluvlastníctva navrhovateľ nepreukázal. Vzhľadom na to, že neunesol dôkazné bremeno, súd prvého stupňa jeho návrh ako bezdôvodný zamietol... Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 31. januára 2012 sp. zn. 6 Co 87/2011 napadnutý rozsudok potvrdil... V odôvodnení poukázal na nález ústavného súdu z 2. apríla 2009 sp. zn. II. ÚS 19/09... a potrebu zohľadniť legitímne očakávanie účastníkov konania, že v analogickej veci bude rozhodnutie súdu rovnaké. Konštatoval, že v dôsledku odstúpenia od zmluvy navrhovateľ nenadobudol práva spoluvlastníka. Keďže nepreukázal, že tieto práva prípadne nadobudol inak (§ 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka), súd prvého stupňa správne jeho návrh zamietol...“

Potom, ako najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému je dovolanie v zmysle § 238 OSP neprípustné, preskúmal, či v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nedošlo k niektorej z väd uvedených v § 237 OSP.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, možno konštatovať, že sťažovateľka namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia, keďže najvyšší súd sa v ňom podľa jej tvrdenia vôbec nezaoberal jej námietkami, ktoré spochybňujú správnosť zistených skutkových záverov, ako aj správnosť vyhodnotenia dôkazov okresným súdom a krajským súdom.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorom sa predovšetkým uvádza:

«Dovolateľ súdom vytyka, že jeho návrh zamietli bez toho, aby pristúpili k vecnému posúdeniu okolností, za ktorých 29. septembra 1995 odstúpil od kúpnej zmluvy a bez akéhokoľvek posúdenia hmotnoprávných aspektov odstúpenia od kúpnej zmluvy ako právneho úkonu, ktorým sa zrušuje právny úkon o prevode (spolu)vlastníctva a obnovuje sa pôvodný vlastnícky stav.

V preskúmvanej veci zo spisu vyplýva nasledovné:

Navrhovateľ návrhom podaným na Okresnom súde Trenčín 26. októbra 1995 žiadal určiť, že jeho právnym úkonom, ktorým 29. septembra 1995 odstúpil od kúpnej zmluvy, došlo k zrušeniu kúpnej zmluvy „v celom rozsahu“ (ďalej len „prvý návrh“). Okresný súd Trenčín rozsudkom z 12. decembra 1995 č. k. 12 C 657/1995-37 prvý návrh zamietol; Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 10. septembra 1998 sp. zn. 32 Co 233/1997 tento rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Najvyšší súd rozsudkom z 31. októbra 2000 sp. zn. MCdo 10/1999 zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. septembra 1998 sp. zn. 32 Co 233/1997.

Návrhom z 30. novembra 2001 sa navrhovateľ domáhal určenia, že čiastočným odstúpením od kúpnej zmluvy došlo k jej čiastočnému zrušeniu, a to v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1141/7500 (ďalej len „druhý návrh“). Okresný súd Trenčín rozsudkom z 24. mája 2006 č. k. 12 C 1069/2001-269 druhému návrhu vyhovel v časti zodpovedajúcej spoluvlastníckemu podielu 1098/7500; vo zvyšnej časti (čo do podielu 43/7500) druhý návrh zamietol; Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 19. júna 2007 sp. zn. 17 Co 65/2007 tento prvostupňový rozsudok potvrdil. Uznesením najvyššieho súdu z 21. mája 2008 sp. zn. 2 Cdo 187/2007 bolo dovolanie odporkyne I/ proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu odmietnuté ako procesne neprípustné s tým, že v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. Nálezom bolo toto odmietajúce uznesenie najvyššieho súdu zrušené s odôvodnením, že v okolnostiach posudzovaného prípadu bola daná totožnosť predmetu konaní o prvom a druhom návrhu, lebo už na základe prvého návrhu (týkajúceho sa celej kúpnej zmluvy) súdy posudzovali platnosť odstúpenia od nej aj v tej časti, ktorá bola predmetom neskoršieho konania o určenie, že kúpna zmluva bola sčasti zrušená. Najvyšší súd potom uznesením z 27. augusta 2009 sp. zn. 4 Cdo 155/2009 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 19. júna 2007 sp. zn. 17 Co 65/2007 a rozsudok

Okresného súdu Trenčín z 24. mája 2006 č. k. 12 C 1069/2001-229 zrušil a konanie vo veci samej zastavil.

Návrh z 2. októbra 2007, ktorým sa navrhovateľ - na rozdiel od prvého a druhého návrhu - domáhal určenia (spolu)vlastníctva sporných nehnuteľností (ďalej len „tretí návrh“), bol zamietnutý - vzhľadom na to, že súdy pri právnom posudzovaní veci dospeli k záveru, že navrhovateľ v konaní o treťom návrhu neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal svoje (spolu)vlastníctvo.

Dovolací súd už vo viacerých rozhodnutiach vyslovil právny názor, že ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní, so samou procedúrou prejednávania veci súdom), a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené vo finálnom produkte občianskeho súdneho konania - v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (viď R 5412012, R 43/2003, ako aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, ale aj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 129/2012, 2 Cdo 221/2010, 3 Cdo 56/2011, 4 Cdo 318/2012, 5 Cdo 221/2010, 6 Cdo 95/2012 a 7 ECdo 265/2013). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovacej praxi senátov najvyššieho súdu všeobecne považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo o sebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Záver súdov, že navrhovateľ v konaní o treťom návrhu neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal svoje tvrdenia o existencii jeho (spolu)vlastníckych práv k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. ■■■■■, resp. k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. ■■■■■, je súčasťou myšlienkového procesu súdu pri právnom posudzovaní opodstatnenosti tohto návrhu. Vyššie uvedený výklad dovolacieho súdu opodstatňuje preto aj v prejednávanej veci záver, že i keby bol (prípadne) nesprávny právny záver súdov nižších stupňov o tom, že navrhovateľ

nepreukázal svoje tvrdenia, nemalo by to za následok procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

Najvyšší súd so zreteľom na niektoré formulácie obsiahnuté v dovolaní považuje za potrebné uviesť, že súd v občianskom súdnom sporovom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie (uváženie), ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Nevykonanie určitého dôkazu (nevyhovenie návrhu účastníka, aby súd vykonal ten - ktorý dôkaz) môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nie však procesnú vadu zakladajúcu prípustnosť dovolania (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodit', že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné (viď R 125/1999, R 6/2000). V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, to ale samo o sebe nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Treba dodať, že nesprávne právne posúdenie veci, ktoré z hľadiska obsahového dovolateľ v danej veci namieta, je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O. s. p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v ustanovení § 238 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže navrhovateľ tento dovolací dôvod uplatnil v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné,

nemohol dovolací súd podrobiť napadnuté rozhodnutie posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

Vzhľadom na to, že v konaní nedošlo k procesnej vade namietanej navrhovateľom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) ani k iným vadám uvedeným v § 237 O. s. p. a prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z § 238 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.»

Vychádzajúc z citovanej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako dovolací súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacím dôvodom sťažovateľky [§ 237 písm. f) OSP], s ktorým sa nestotožnil, a preto jej dovolanie odmietol ako neprípustné. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania v občianskoprávných veciach).

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľkou, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľke k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu a základným

právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a ani právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť na to, aby ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015